

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burečková

BUĎ KLIDNO V DUŠI.

Jos. V. Bládek.

BUĎ KLIDNO V DUŠI — jako na vodách, když ztláhne každý van a v polovitu posledním červánku je zbarví nach a první hvězda tryská na blankytu

BUĎ TICH V DUŠI. — Hodin klopota je snem; dne boule, páky v láse, v zlobě —
Teď bje veškrá srdce života svým odměřeným úderem jen sobě.

A nehece nie, než s tím za jedno být, co hlubě oddychá v té velké hlási. — Jen smíř! — vše jiným, sobě odpuští i sudbě života. — Buď klidno v duši.

BUĎ KLIDNO V DUŠI!

BUĎ KLIDNO V DUŠI, ať se děje cokoli, ať se mraky nad tvou hlavou vztahují, ať blesky se kráží a hrom buráčí! Stůj pevně na svém místě — a buď klidno! Kdo číst v duši své — pouze ten jest neohrožen a dověděl čísti všem živým, "byť by sebe více ohlavy síru a oleč z jehně bezduchých", stojí s pevnou vůlí a odhodlaností, tak jako skála žulová, od níž se rány jen odražejí. Ona však o tom neví, neboť jí se to netkne!

Kdo má čistě svědomí, jest šťasten a vesel a následkem toho má též i klid v duši!
Jest děšno v duši těch, již nedovodou pochopiti cíl svého bytí, a tápují z rozcestí na rozcestí, nemohouce se zdržeti samostatně a nalézti cestu, po které by jim bylo kráčet! — Společně, že jim snad jiný prokletí tu pravou cestu, by oni mohli pak bezstarostně po ní kráčet! — Poslouchají hlas svědomí, hlasu falešného, který je zavádí v místa špatná, v místa zkázy! — A konečně když se byli octli nad bezdennou propastí, kam je byl sváděn hlas přílákav, teprve se vzpomínají, ale jest již pozdě! Jsou zklamáni.

Alé v duši jejich vždy bude ovládati buď a zármutek, jakož i upomínky na jejich ciny, které je budou děsiti!

VESELÁ PŘÍHODA.

Papoušek rebelant.

Veselé příhoda, která udála se loni v okolí Blackburnu při návštěvě anglického krále Jiřího, vypráví jistý anglický list:
Vrátný jednoho z domů, jež chlel se král prohlédnouti, měl dva papoušky, z nichž jeden byl málomluvný, druhý však velice žvanivý. V očekávaní vysoké návštěvy naučil vrátný svého druhého papouška slovy: "Bůh zachovej krále!" Pták byl uctíván a brzy provolával každého dne nesěšlácká naučená slova. Konečně přišel veliký den. Král vystoupil do domu a papoušek spustil "Bůh zachovej krále!" Kolikráte to opakoval, král Jiří a úsměvem stanul. Ale jeho veselost rázem se změnila, neboť očekávané, proti programu, spustil prvý papoušek rozmrzen: "Mlé, starý osle!"

SETRME SVĚHO ZDRAVÍ!

Zdraví jest pro člověka skutečné největším darem. Protož je v prvú radě náš starostí, dbáti svého, co zdraví udržuje a varovat se toho, co mu škodí. Nepromáhejte svého zdraví nadarmo, neboť třeba bylo vše vícekrát upraveno, jsou stále stejné pravdivé, ale stále stejné málo pochopeny a prováděny.

Člověk je úzasně luhkonyslný. Kamkoliv publikujeme, všude vidíme nesmyslné plynání zdravní. Uvedeme jen otravovávající luhstvá tabákové a silikobol, které násobí tyhstí příděm již osuzuje k pouhámu bídíloum životu, kdežto jest zdravého, zdravého člověka jest život i se všemi svými a starostmi i bují přeježen slíbenou cestou k věčnosti a mlčí, tuž spouš čestným měřením ští.

Moudrá hospodynka proto buď dbáti především svého zdraví a zdraví celé rodiny a snaží se, aby celá své okolí pročišťala myšlenkami, že ve zdraví je naše síla a naše moc. S téhou hládkou zradil i své spouš, aby nikdy ne-

bylo na úkor zdraví a zdravotním zásadám.

Především: Nedomnívejte se, že jediným štěstím jest bohatství a peníze. Pravým štěstím jest oheň krásný souzvuk v rodině, jenž jest útočištěm v nesnázích a strastech, které jsou údem všech lidí všech stavů. K němu nutně patří zdravý duch ve zdravém těle. K tomu cíli směřuje nejdříve, ostatní "bude nám přidáno." Bylo by na př. nesmírnou chybou hromadit peníze jen proto, aby byly uloženy v nedbatí při tom dostatečné výživy. Příklady toho jsou, bohužel, hojně.

Znáim rodinu, kde matka pilně přemýšlila, jak by ušetřila na stravě vajičko a kousek masnoty. Obtoji je z jejího programu skoro vyloučeno; na stůl přicházejí pokrmy jen s nejnemnšími přísadami. Denně varí se falešná polévka a některý druh zeleniny, jednou týdně vdolky (které jsou vůbec jediným pečivem), zadláne bez vajička, usušené jen na plotně. Těž matka vypráví zcela klidně, že v létě učetji na straně ještě víc, neboť děti přes den pobíhají v zahrádě, kde se zasypí spadlými ovocem!!!

Celá rodina vypadá velmi bídně, ale ukládají se peníze. Děti ovšem se nemohou spokojiti o nou stravu stále stejnou a nedostí chutně a rozmanitě připravenou; často přilákány svým pečivem, vycházejí z jiného bytu, dojdou tam v dětské prostotě požádat o buchtíčku. Při tom slibují: "Až budete pěci, přijdeme si zasl!" O tom ovšem ona dáma neví.

To uvádíme pouze jako zjev odstrašující. Jaká to bláhosť ukládáti dětem i tisíce, když je oloupujeme tím soustavně o jejich zdraví. Až doroste malý hošič v jinou, bude trpce pohlížeti na sportovní knihy, odkázání mu starostlivým rodiči, bude-li na něm již hledati nemoc, která provrní jeho život v bídné živoření. Řád by zohodil pak ony tisíce, kdyby je mohl vynutiti za první zdraví a jasnou mysl.

Protož i v šetrním hleděmje vždy jen zlatou střední cestu. — Naopak zase mnoho správně ušetřime, jestli ve své rodině budeme posobiti k pozvolnému vyměnění nepěkného a vždy škodlivého zvyku pít luhovin a přilákánu kouření tabáku. Bývá to u mnohých muže měšičně slušný ohnos, který vydá za pivo a za doutníky. Pracovati se tu však musí pomalu a opatrně, aby vše ještě spíše se nezvrhlo k horským, zejména tam, kde se pít a kouřit stále již narázivosti. Nemězemeli dle svého práni pořiditi se staršími, tož aspoň pracujme pro dobro mladších, svých synů a jiných příbuzných a slušime, by v té věci byli co nejvíce poučováni. Ušetřime jim tím mnoho peněz a mnoho sly i pravé chuti k životu.

PREMYSLEJME STALE O POKROKU.

Česká dívka.

Abý byla hospodynka skutečně ráduým správcem domácnosti, nesmí se nikdy spokojiti tím, co ví, nýbrž stále přemýšlet a hledati poučení o nových a lepších cestách. Vždyť člověk musí se stále učiti; přestane-li, nejmu se neustále na tom stupni, na kterém přestal, ale spíše stále králí ve svých vědomostech a skoušeni stech napřed.

Neohráme se položati ovšem sedlácku, kteří ovšem a sejiť právě tak jako jejich dědové a pradědové ani o vlas jinak. Až za mozi jejich poši rostou mnohem bují nežli obilí i píse na poli sedláku uvědomělych, kteří stále svoje ho spolekšství a hospodářství zlepšují. Ji píse naši tyrodělavci nevěděli ani o ušebku; tak to dělá i tuk, tak to bucho dělat i on.

Lápe je než domáčet se o své dokomosti, přimoci se, že všne vlastně stále velmi málo, a ta je již dobrá cesta k našemu zluho-nahování.

Hospodynka má dosti příležitostí vduče se poučiti na učii, na třbu, v krámě, na přednáškách a hlavně četbou. Nemáme-li čas navštívit některou přednášku, tu

jiatě zbude nám denně chvíle, a bychom si přečetly některou se-be menší stat z poučné knihy nebo časopisu. Buď též žena z četby pro svou domácnost nebo vzdělává sebe sama a z toho opět plyne užitek pro domácnost. Neboť čím vzdělanější je žena, tím utěšenější je pobyt v její řái a v celém okolí, které ji obklopuje.

Pro zajímavost uvádím jeden doklad, kterak četbou se může přiučiti ketrnosti žena, dychtící po poučení. Jistý čelný pracovník z oboru zdravotnictví obral si za úkol vyzkoumati, jak se osvědučuje větrání průvanem, přirovnáno byví k obyčejnému větrání, kterého se v domácnosti nejvíce užívá. A došel skutečně zajímavých výsledků, které uveřejnil v časopise pro veřejné zdravotnictví, kdež jsou i jiné velmi důležité zprávy a objevy.

Při obyčejném způsobu větrání je třeba k důkladnému vyvětrání místnosti (to jest, aby dýcháním a j. zkažený vzduch obsažený v ložnici neb v kterékoli jiné místnosti se zcela vyměnil a nahradil novým, čistým vzduchem), aby byla okna otevřena nejmané po dobu jedné hodiny.

V této době však nejen vzduch se vymění, ale i vystupne — jak my říkáme — celý pokoj, stěny i nábytek, tou měrou, že v zimě je nemožno ihned v tomto pokoji zas se zdržovati; a trvá to dosti dlouho, než pobyt v něm stane se opět příjemným. Přirozeně ovšem při této značné ztrátě tepla nastává nutnost jiným je nahraditi, což se musí státi důkladným topením.

Naproti tomu větrání průvanem (to jest otevřením okna proti sobě nebo dveří a oken) se osvědčuje daleko příjemnějším a nad to i změně úsporným. K obnověni vzduchu ve světnici stačí několik minut, za kterých doba ztratí se z pokoje skoro jen ono teplo, které obsahoval právé vzduch vypuzený ze světnice, kdežto stěny a nábytek skoro žádného množství tepla nepozbudou. Teplo ve vzduchu jest jen asi 135 teplo obsaženého v celém pokoji, při větrání průvanem tedy ztrátíme jen tak malou jeho část, kteráto ztráta po ukončeném řádném provětrání není skoro ani patrná.

Jestli mnoho jiných objevů a zkusností nabýtych pokusy a úsilovnou prací by bylo možno u věsti. Je třeba, abychom poučení hledali, v čemž nám nejlépe poslouží kniha nebo časopis.

V Omaze, dne 30. října. — Čtná redakce "Ženských Hlídky!" Doufám, že přijmete těchto pár řádků do vašeho časopisu. Co jsem přimlů ke psaní, jest to, že jsem měla tu čest býti přítomna překvapeníčku, uspořádaného na paní Vašákové, manželce všeobecně známého obchodníka se střížním zbožím na 13. ul. Před dvacet paní se dostavilo do krásné prostranné residence na jižním boulevardu, kde na vyvýšeném místě se hrdě vypíná obydlí pana Vašáky před rokem postavené. Paní Vašáková nebyla právě doma, neboť se svoji sestrou právě odejela do obchodu, odkud minuty se odebrali do města, ale matičku pí. Vašákové, která s dectou bydlí, již již jest zastihla v krámě, tak že jí přimlů, by se vrátila, že jí přišla nějaká paní navštívit, což ona učinila, ale byla nemálo překvapena, když viděla, že se obydí hemží hostmi. V bruku se rozprúdila srdečná zábava při hubě, neboť rodina Vašáková jest zaopatřena vším pohodlím a budebními nástroji. Mimo pianu mají též nový hraji stroj Edisonův, tak při hudbě a hovorů čes-ryeňku ubíhal Kačíka a všech myšlených zákusku bylo hojnost, neboť panický příly náležeti jest pravověř. Všechny přítomné jen obdivovaly se tomu, jak krásně a pohodlně jejich obydlí jest zařízeno. Musim dosnati a se mnoho všechny přítomné, že jsem se společk srdečně pobavily. Když bychom takový zábav malý více a častěji! — Paní Vašáková a její matička nám již tu snáše od jasti, že jsem se u nich utáhořly jako doma. Díky za vše!

Jedna z přítomných
Anna Prokopová, Hamill, 8. 11.
Vážená redakce Pokroku a spouš pořadatelko! Drahé vlastenky, nyní a tak blaženě chvatem jsme v kouci, a ohvěš nám ku sbírání jen tu kornu, které mistry je málo a všeček těch hub. Páníeta V. naříká nad zahrádkou. Já jsem měla trochu po šních okurek a nějaká zelí a cibulí, ostatek můj

ani nevzešlo a také více zde do zahrádky něcho nekoupím. Přimjete paní Tumová z Dorchester moji soustrast, trochu sice již poze přicházím, nad ztrátou vaší matičky. Vy zajistě můžete volně dýchati, neb jate jí vždy co nejlépe obsloužila a o ní pečlivě se starala. Když by každá dcera byla tak vděčnou ku své matce. Za to čest vám a máti necht od-pocívá v pokoji! — Drahé matičky! Každé slovo, které uvádí paní pořadatelka, má své místo a jak srdečné líči lítosti o těch voljáčích. Aeh, vy zajistě mně všechny uvěříte, o čem si vám chejím nes postězovali. A to jest, že mám 5 synů na bojišti a nevím, zdaž z nich některý žije. Dva jsou moji vlastní a tři nevlastní. Já jsem je ale vyehovala, ab byly to děti po mé sestřenci. Dva týdny před její smrtí sešla jsem se s ní v ochotnickém divadle, kde ona se mnou v přestávkách začala hovořit a mně radit, abych jen se neprovdala ani za mlynáře, ani za učebela, a doložila: Nejlépe máš řemeslníka, neboť to jsou stále peníze v rukou — a zvala mě, bych k ní brzo přišla. Slibila jsem, ona však ve 14 dnech sko-nala. Řáno porodila hezounkou děvčátko a večer opustila 6 sirtoků. Já vždy nad sirtoky hned pláčou. Otče dítky velmi řáduě vyehoval a ohával se na mě přivést zlou ženu. Mě řeznickvi a hoštiné, a při tom byl dobrý obchodník. Nuže, místo svobodné ho vzala jsem si vdovec a za tři měsíce jsem nastoupila na to místo, kam mě zvala ona ubohá, — měla to předpovězené, co se s ní má stát. Nikdo nevěřil, že já tak umím. Nehylo ke mně daleko, ani ne pál hodiny eesty, tak že i ti sirtoci, když zvedli, kam otec doehlžil, též za mnou často přišli. Já jsem byla 23 a půl r, a on 36 a půl r, ale žili jsme v lásce, vzor všem nehořám. Za 3 měsíce tu malou žena, která ji kojila, právé když muž nebyl doma, přimlů, když ale manžel přišel a viděl, že chová, dal se do pláče, a pravil, jak já přý k tomu přijdu, čim dítky, za třicu jsem panický chochlý se na ni dívat, jak pěkně vyhlížela, neboť dříve byla velmi hubenou. Se mnou byla asi 15 let, náležel jela do Prahy k tetě. Když jí bylo 21 rok, vzala si pod- učitelu, pak 2 roky stonala a zemřela. Když jí byl 1 rok, ten samý den se mně narodil synáček, prvni. Za 17 měsíců jsem zase měla děvčátko, tak že potom u postele byl kočárek a kolíbka. To největší dítě křičelo nejvíce. Totéž, jak to dopadalo, ehvíli kolíbka jsem nolonu a pak zase rukama. Nespala jsem skoro nic, vzor tomu, že vždy celý den jsem byla na nolon. Pak jsem si k sobě vzala moji matičku, avšak ta neš pak hned omenoenala a skoro rok ležela a než zemřela, 2 roky 9 měsíců jsem jí ošetřovala. Přece však jsem pro ni želela. Aeh, ty chvíle! Synové chtě- li sem jeti, však stěny odkládali, až příští rok a vždy pak psali, my se máme dobře, jak vy se tam máte? Ten nejmladší psal v loni, že jesté přijde, pak zase až letoš. Syn Ben mi chtěl cestu vyplatit to zase že proň piše, aby přijel z Prahy zastávat nejstarší ho — Josefa. Pracoval pro volou firmu uzenářskou na Petřilce a měl 15. srpna přijet s p. Omerem, hotelírem z Winner. To jsem se těšila, jak se vám pochlubit. Ten starší, Anton, než ho odvedli, psal: Když to, maninko, vydržel Josef, Franc a Bedřich, tak to i já vydržím. Totéž se v. F. a H. měli hvězdičky a to celé bla- ho. Otče se. Až odhubil jesté 2 roky a včerejší pojedá za vánu, jak psal Anton, bude-li již Rudolf a vás. Bodošni psaní ku mému svátku a posoběnká mám od Rudý v sokolském obědku. Jsem málo též psal přátel a že nyní vyry-vají bych ja přiběra zpátky, že malý Peplček chce babičku a A. nerieky a u Antona že kritici. Od těch dob. 20. čerence: ani slovo nevím. Až nyní přijdu psaní, tu sdělím vám o tom. Věste, že se mně toji klava, neapnu od doby, co je všeka. Vše se mně kouřá aie dosud čtu, bez brejli. Svěduě sdělav jí pořadatelce, jí. To spouš i přimáčkám.

Vážená přítelkyne! Věřim, že Vám snázka u zele, neboť jest to matka, která mě víjše trpí! Nešli se dítky narosit, trpí. Když jak počka nehoda nějaká, jest dvojnásobná. Co na plat! Jest to již náš osud! Přejí Vám, by se Vaši draží zdravě a té šarvátky

vysekali a aby Vám bylo dopřáno a s nimi se v bruku setkat. Amerika jest velká, místa i zde pro ně dosti. Díky za návštěvu "Hlídky" a bude s toužebností očekávati další zprávu.
Pořadatelka.
Božena Witterova, Pleasanton, Neb., 23. října 1914. — Čténá redakce Pokroku a paní pořadatelko "Ženských Hlídky!" Přimjete ode mne upřímný pozdrav, jakož i vy všichni čtenáři a čtenářky! Musim se zase mezi vás podívat, prozatím ale ovšem jenom na papíře. Zajistě vám to bude divně, že píš z tohoto města, 15 mil vzdáleného od mého domova — drahých rodičů. Věk zde je též náš domov, neboť rodi-če tu vlastni 160 akřů a sice 6 mil západně a severně od Pleasanton a my — totiž já a můj bratr Josef zde již na třetí týden trháme kornu, ježto pozemek tento sa-mu vzděláváme. Máme zde sa-mou kornu, asi 103 akry a tak si tu hezkou dobu pobudeme. Domů jsme se ještě za ten čas podívat nebyli, tak se mně po rodičích stýská, neboť telefonem s nimi mluvit nemohu a domů jít, je to daleko. Kornu je zde všelijaká — podle toho, jaké bylo počasí a jak kde přelo — místy jest pěkná a místy opět špatná. Souesity zde máme moe hodně a hodně mládeže je zde, tak že, kdybych mohla mezi ně, potom možná že by se mi zde líbilo. Takhle, když je to práce plně ruce, musí si jí člověk hledět a hrůdly, či hošedly nechat stranou. Čechů je zde málo, jinak ale je zde každý národ zastoupen, jsou zde: Němci, Norvežané, Švédové, Dánové a Angličané. Od nás na sever mají velkou platformu, kde se letního času odhávají taneční zábavy a kde se všichni vespolek baví. Je zde několik farmerů pobliže řeky, kteří se zabývají do-lytkářením a ti kornu, kterou rolnice chtějí odprodat, hnedle všechnu koupí. My ji též vždy každým rokem prodáme dobytčímům. K řece máme 3 míle a letního času jest zde krásná zábava, neb se tu sejde mnoho mládeže, i starší lidé přijdou a zabývají se rybařením a mimo to jinými hraami se baví. Je tu prý veselo a všichni se vespolek dobře snažijí. Já tuze ráda slyším jech zpěv a všelijakých písní tu člověk uslyší dost a dost — německé, norvežské, vůbec každý národ zpívá svoji řečí píse, při tom však se jeden druhému nevs-mnívá. Naopak oni rádi jeden druhého písně poslechnou. Němci mají pěkné nápěvy a jejich píse mohla bych stále slyšet, ale-koliv jim nerozumím. Nemčte mi, milé čtenářky, za zlé, že německý zpěv ehvállim, vzor tomu, že Němci jsou nás Čechů nepřátelé, jak totiž to čteme v novinách každodenně, ale každý Němec není tak ukrutný k Čechům a jesti, pak většinou ti hlaváci a neb hoháčii, jinak ale jsou mezi němi též hodní lidé a ovšem že i špatní jako v každém jiném národě. Rozumějte ale, že se jich nikterak nezastávám. — Milá sestřenice Josie Hladkých, psaní jsem od tebe dostala, ale tvému předání vyhověti nemohu. Ostatně doufám, že se k vám přece snad někdy podívám. Jest to odtud k vám 25 mil, však cestu neznám a potom jest to v této době nemožným, ježto nevím, jaké počasí bude druhý den. Ráda ale bych se k vám podívala. Počasí zde máme stále neházející — dosti pěkné, tak že se může do polo- skora každý den, což ovšem má nyní těši, neboť máme strach, že kornu přijde bry zima a tak se s kornou dosti tužime. Milí rodiče, přijete od nás upřímné po- zdrávení. Máte také asi hodně práce, že ano, maninko! Když ja nejsem doma, tu musíte vše sama dělat. Tatičku, já vím, že si těh na mě vzpomene a řekto- te ten dítek, kdyby byl doma, tak by glóhli, ale přece bych jí mě rád doma, aby mi něco pová- dala a pomohla tihat kornu. Na, počkejte, tatičku, jesti my tu domě střeže kofu, než vy doma, tak vám pomůžeme, neb je to va- sva osse! Není ja musim ukon- citi moji návštěvu mezi vámi, neb- když jsem ráda, pránu a nyní už opět vyjasnilo a tak zase pá- du tihat kornu. Bylo mně tak oútrno, když bylo tak samrad-ě, tak jsem si vzpomněla na Po- krok a dala jsem se do psaní a o- pět jsem se rozcvičila. Na star- vauě spoluhetnáčka. — Čténá slečno! Jak z Vá-
Vaše
Vaše
Vaše
Vaše

ani nevzešlo a také více zde do zahrádky něcho nekoupím. Přimjete paní Tumová z Dorchester moji soustrast, trochu sice již poze přicházím, nad ztrátou vaší matičky. Vy zajistě můžete volně dýchati, neb jate jí vždy co nejlépe obsloužila a o ní pečlivě se starala. Když by každá dcera byla tak vděčnou ku své matce. Za to čest vám a máti necht od-pocívá v pokoji! — Drahé matičky! Každé slovo, které uvádí paní pořadatelka, má své místo a jak srdečné líči lítosti o těch voljáčích. Aeh, vy zajistě mně všechny uvěříte, o čem si vám chejím nes postězovali. A to jest, že mám 5 synů na bojišti a nevím, zdaž z nich některý žije. Dva jsou moji vlastní a tři nevlastní. Já jsem je ale vyehovala, ab byly to děti po mé sestřenci. Dva týdny před její smrtí sešla jsem se s ní v ochotnickém divadle, kde ona se mnou v přestávkách začala hovořit a mně radit, abych jen se neprovdala ani za mlynáře, ani za učebela, a doložila: Nejlépe máš řemeslníka, neboť to jsou stále peníze v rukou — a zvala mě, bych k ní brzo přišla. Slibila jsem, ona však ve 14 dnech sko-nala. Řáno porodila hezounkou děvčátko a večer opustila 6 sirtoků. Já vždy nad sirtoky hned pláčou. Otče dítky velmi řáduě vyehoval a ohával se na mě přivést zlou ženu. Mě řeznickvi a hoštiné, a při tom byl dobrý obchodník. Nuže, místo svobodné ho vzala jsem si vdovec a za tři měsíce jsem nastoupila na to místo, kam mě zvala ona ubohá, — měla to předpovězené, co se s ní má stát. Nikdo nevěřil, že já tak umím. Nehylo ke mně daleko, ani ne pál hodiny eesty, tak že i ti sirtoci, když zvedli, kam otec doehlžil, též za mnou často přišli. Já jsem byla 23 a půl r, a on 36 a půl r, ale žili jsme v lásce, vzor všem nehořám. Za 3 měsíce tu malou žena, která ji kojila, právé když muž nebyl doma, přimlů, když ale manžel přišel a viděl, že chová, dal se do pláče, a pravil, jak já přý k tomu přijdu, čim dítky, za třicu jsem panický chochlý se na ni dívat, jak pěkně vyhlížela, neboť dříve byla velmi hubenou. Se mnou byla asi 15 let, náležel jela do Prahy k tetě. Když jí bylo 21 rok, vzala si pod- učitelu, pak 2 roky stonala a zemřela. Když jí byl 1 rok, ten samý den se mně narodil synáček, prvni. Za 17 měsíců jsem zase měla děvčátko, tak že potom u postele byl kočárek a kolíbka. To největší dítě křičelo nejvíce. Totéž, jak to dopadalo, ehvíli kolíbka jsem nolonu a pak zase rukama. Nespala jsem skoro nic, vzor tomu, že vždy celý den jsem byla na nolon. Pak jsem si k sobě vzala moji matičku, avšak ta neš pak hned omenoenala a skoro rok ležela a než zemřela, 2 roky 9 měsíců jsem jí ošetřovala. Přece však jsem pro ni želela. Aeh, ty chvíle! Synové chtě- li sem jeti, však stěny odkládali, až příští rok a vždy pak psali, my se máme dobře, jak vy se tam máte? Ten nejmladší psal v loni, že jesté přijde, pak zase až letoš. Syn Ben mi chtěl cestu vyplatit to zase že proň piše, aby přijel z Prahy zastávat nejstarší ho — Josefa. Pracoval pro volou firmu uzenářskou na Petřilce a měl 15. srpna přijet s p. Omerem, hotelírem z Winner. To jsem se těšila, jak se vám pochlubit. Ten starší, Anton, než ho odvedli, psal: Když to, maninko, vydržel Josef, Franc a Bedřich, tak to i já vydržím. Totéž se v. F. a H. měli hvězdičky a to celé bla- ho. Otče se. Až odhubil jesté 2 roky a včerejší pojedá za vánu, jak psal Anton, bude-li již Rudolf a vás. Bodošni psaní ku mému svátku a posoběnká mám od Rudý v sokolském obědku. Jsem málo též psal přátel a že nyní vyry-vají bych ja přiběra zpátky, že malý Peplček chce babičku a A. nerieky a u Antona že kritici. Od těch dob. 20. čerence: ani slovo nevím. Až nyní přijdu psaní, tu sdělím vám o tom. Věste, že se mně toji klava, neapnu od doby, co je všeka. Vše se mně kouřá aie dosud čtu, bez brejli. Svěduě sdělav jí pořadatelce, jí. To spouš i přimáčkám.

Vážená přítelkyne! Věřim, že Vám snázka u zele, neboť jest to matka, která mě víjše trpí! Nešli se dítky narosit, trpí. Když jak počka nehoda nějaká, jest dvojnásobná. Co na plat! Jest to již náš osud! Přejí Vám, by se Vaši draží zdravě a té šarvátky

ani nevzešlo a také více zde do zahrádky něcho nekoupím. Přimjete paní Tumová z Dorchester moji soustrast, trochu sice již poze přicházím, nad ztrátou vaší matičky. Vy zajistě můžete volně dýchati, neb jate jí vždy co nejlépe obsloužila a o ní pečlivě se starala. Když by každá dcera byla tak vděčnou ku své matce. Za to čest vám a máti necht od-pocívá v pokoji! — Drahé matičky! Každé slovo, které uvádí paní pořadatelka, má své místo a jak srdečné líči lítosti o těch voljáčích. Aeh, vy zajistě mně všechny uvěříte, o čem si vám chejím nes postězovali. A to jest, že mám 5 synů na bojišti a nevím, zdaž z nich některý žije. Dva jsou moji vlastní a tři nevlastní. Já jsem je ale vyehovala, ab byly to děti po mé sestřenci. Dva týdny před její smrtí sešla jsem se s ní v ochotnickém divadle, kde ona se mnou v přestávkách začala hovořit a mně radit, abych jen se neprovdala ani za mlynáře, ani za učebela, a doložila: Nejlépe máš řemeslníka, neboť to jsou stále peníze v rukou — a zvala mě, bych k ní brzo přišla. Slibila jsem, ona však ve 14 dnech sko-nala. Řáno porodila hezounkou děvčátko a večer opustila 6 sirtoků. Já vždy nad sirtoky hned pláčou. Otče dítky velmi řáduě vyehoval a ohával se na mě přivést zlou ženu. Mě řeznickvi a hoštiné, a při tom byl dobrý obchodník. Nuže, místo svobodné ho vzala jsem si vdovec a za tři měsíce jsem nastoupila na to místo, kam mě zvala ona ubohá, — měla to předpovězené, co se s ní má stát. Nikdo nevěřil, že já tak umím. Nehylo ke mně daleko, ani ne pál hodiny eesty, tak že i ti sirtoci, když zvedli, kam otec doehlžil, též za mnou často přišli. Já jsem byla 23 a půl r, a on 36 a půl r, ale žili jsme v lásce, vzor všem nehořám. Za 3 měsíce tu malou žena, která ji kojila, právé když muž nebyl doma, přimlů, když ale manžel přišel a viděl, že chová, dal se do pláče, a pravil, jak já přý k tomu přijdu, čim dítky, za třicu jsem panický chochlý se na ni dívat, jak pěkně vyhlížela, neboť dříve byla velmi hubenou. Se mnou byla asi 15 let, náležel jela do Prahy k tetě. Když jí bylo 21 rok, vzala si pod- učitelu, pak 2 roky stonala a zemřela. Když jí byl 1 rok, ten samý den se mně narodil synáček, prvni. Za 17 měsíců jsem zase měla děvčátko, tak že potom u postele byl kočárek a kolíbka. To největší dítě křičelo nejvíce. Totéž, jak to dopadalo, ehvíli kolíbka jsem nolonu a pak zase rukama. Nespala jsem skoro nic, vzor tomu, že vždy celý den jsem byla na nolon. Pak jsem si k sobě vzala moji matičku, avšak ta neš pak hned omenoenala a skoro rok ležela a než zemřela, 2 roky 9 měsíců jsem jí ošetřovala. Přece však jsem pro ni želela. Aeh, ty chvíle! Synové chtě- li sem jeti, však stěny odkládali, až příští rok a vždy pak psali, my se máme dobře, jak vy se tam máte? Ten nejmladší psal v loni, že jesté přijde, pak zase až letoš. Syn Ben mi chtěl cestu vyplatit to zase že proň piše, aby přijel z Prahy zastávat nejstarší ho — Josefa. Pracoval pro volou firmu uzenářskou na Petřilce a měl 15. srpna přijet s p. Omerem, hotelírem z Winner. To jsem se těšila, jak se vám pochlubit. Ten starší, Anton, než ho odvedli, psal: Když to, maninko, vydržel Josef, Franc a Bedřich, tak to i já vydržím. Totéž se v. F. a H. měli hvězdičky a to celé bla- ho. Otče se. Až odhubil jesté 2 roky a včerejší pojedá za vánu, jak psal Anton, bude-li již Rudolf a vás. Bodošni psaní ku mému svátku a posoběnká mám od Rudý v sokolském obědku. Jsem málo též psal přátel a že nyní vyry-vají bych ja přiběra zpátky, že malý Peplček chce babičku a A. nerieky a u Antona že kritici. Od těch dob. 20. čerence: ani slovo nevím. Až nyní přijdu psaní, tu sdělím vám o tom. Věste, že se mně toji klava, neapnu od doby, co je všeka. Vše se mně kouřá aie dosud čtu, bez brejli. Svěduě sdělav jí pořadatelce, jí. To spouš i přimáčkám.

bylo na úkor zdraví a zdravotním zásadám.

Především: Nedomnívejte se, že jediným štěstím jest bohatství a peníze. Pravým štěstím jest oheň krásný souzvuk v rodině, jenž jest útočištěm v nesnázích a strastech, které jsou údem všech lidí všech stavů. K němu nutně patří zdravý duch ve zdravém těle. K tomu cíli směřuje nejdříve, ostatní "bude nám přidáno." Bylo by na př. nesmírnou chybou hromadit peníze jen proto, aby byly uloženy v nedbatí při tom dostatečné výživy. Příklady toho jsou, bohužel, hojně.

Znáim rodinu, kde matka pilně přemýšlila, jak by ušetřila na stravě vajičko a kousek masnoty. Obtoji je z jejího programu skoro vyloučeno; na stůl přicházejí pokrmy jen s nejnemnšími přísadami. Denně varí se falešná polévka a některý druh zeleniny, jednou týdně vdolky (které jsou vůbec jediným pečivem), zadláne bez vajička, usušené jen na plotně. Těž matka vypráví zcela klidně, že v létě učetji na straně ještě víc, neboť děti přes den pobíhají v zahrádě, kde se zasypí spadlými ovocem!!!

Celá rodina vypadá velmi bídně, ale ukládají se peníze. Děti ovšem se nemohou spokojiti o nou stravu stále stejnou a nedostí chutně a rozmanitě připravenou; často přilákány svým pečivem, vycházejí z jiného bytu, dojdou tam v dětské prostotě požádat o buchtíčku. Při tom slibují: "Až budete pěci, přijdeme si zasl!" O tom ovšem ona dáma neví.

To uvádíme pouze jako zjev odstrašující. Jaká to bláhosť ukládáti dětem i tisíce, když je oloupujeme tím soustavně o jejich zdraví. Až doroste malý hošič v jinou, bude trpce pohlížeti na sportovní knihy, odkázání mu starostlivým rodiči, bude-li na něm již hledati nemoc, která provrní jeho život v bídné živoření. Řád by zohodil pak ony tisíce, kdyby je mohl vynutiti za první zdraví a jasnou mysl.

BUĎ KLIDNO V DUŠI.

BUĎ TICH V DUŠI.

BUĎ KLIDNO V DUŠI!

BUĎ KLIDNO V DUŠI, ať se děje cokoli, ať se mraky nad tvou hlavou vztahují, ať blesky se kráží a hrom buráčí! Stůj pevně na svém místě — a buď klidno!

Kdo má čistě svědomí, jest šťasten a vesel a následkem toho má též i klid v duši!

jest děšno v duši těch, již nedovodou pochopiti cíl svého bytí, a tápují z rozcestí na rozcestí, nemohouce se zdržeti samostatně a nalézti cestu, po které by jim bylo kráčet! — Společně, že jim snad jiný prokletí tu pravou cestu, by oni mohli pak bezstarostně po ní kráčet! — Poslouchají hlas svědomí, hlasu falešného, který je zavádí v místa špatná, v místa zkázy! — A konečně když se byli octli nad bezdennou propastí, kam je byl sváděn hlas přílákav, te